

Sygn. akt II AKa 552/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Dariusz Drajewicz (spr.)

Sędziowie: SA Katarzyna Wróblewska

SO (del.) Beata Adamczyk-Łabuda

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Marek Deczkowski

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2023 r.

sprawy

M. K.

syna M. i A.

ur. w dniu (...) w I. (Ukraina)

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 22 września 2022 r. sygn. akt XVIII K 51/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 552/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 września 2022 r., sygn. akt XVIII K 51/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
2.1.1.1		

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obrońcy oskarżonej obrazy przepisów postępowania: - art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. polegający błędnej wykładni i nieprawidłowym zastosowaniu przedmiotowych przepisów, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego przez Sąd Okręgowy w Warszawie przy rozpoznaniu sprawy niniejszej, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego z pominięciem korelacji z pozostałym materiałem dowodowym w sprawie, a także odstępianie od zasady obiektywizmu i budowania przekonań w oparciu o przebieg toczącego się postępowania co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych i znalazło m.in. wyraz w: 1) przyjęciu wbrew dyspozycji przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. całkowicie odmiennych kryteriów oceny wyjaśnień oskarżonego w zakresie wiarygodności wypowiedzi zarówno z przesłuchań z postępowania przygotowawczego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

jak i jurysdykcyjnego, polegających na założeniu, iż wypowiedzi, w których oskarżony zaprzeczył, aby umyślnie zadał cios nożem pokrzywdzonemu wraz z przedstawioną przez niego wersją inkryminowanego zdarzenia, w której powoływał się na nieszczęśliwy wypadek są wynikiem taktyki procesowej i linii obrony przygotowanej na potrzeby niniejszego postępowania mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej, podczas, gdy wyjaśnienia oskarżonego są spójne, logiczne a przede wszystkim korespondują z plamami krwi ujawnionymi w protokole oględzin miejsca zdarzenia, które wbrew zeznaniom pokrzywdzonego wskazują, iż miejscem nieszczęśliwego wypadku był salon co daje podstawę do stwierdzenia, iż z materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego wynika, że wyjaśnienia oskarżonego odzwierciedlają faktyczny przebieg i okoliczności zdarzenia;

2) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań pokrzywdzonego polegającej na uznaniu ich za spójne i konsekwentne oraz korespondujące z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, podczas gdy są one wewnętrznie sprzeczne i to w rażącym stopniu, gdyż pokrzywdzony nie był nawet w stanie stwierdzić, czym rzekomo został ugodzony i przedstawił przebieg zdarzeń całkowicie odmienny nie tylko od wynikającego z wyjaśnień oskarżonego, ale także od śladów plam krwi ujawnionych w protokole oględzin miejsca zdarzenia;

3) oparciu orzeczenia o winie oskarżonego w zakresie czynu

	opisanego w pkt 1 wyroku, jedynie na dwóch elementach, a mianowicie na fakcie, iż oskarżony posługiwał się ostrym narzędziem w postaci noża, po drugie, że zamiar spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu został przez oskarżonego wyrażony jego zachowaniem, jednak okoliczności te same w sobie, nie oznaczają, że skutek w postaci choroby realnie zagrażającej życiu był objęty zamiarem oskarżonego, szczególnie że wskutek jedynie lekkomyślności oskarżonego doszło do uszkodzenia skóry okolicy podusznej lewej bez narażenia pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, jak i powyższe obrażenia nie wyczerpały skutków określonych w art. 157 § 1 k.k. ani w art. 156 § 1 k.k.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Chybiony jest zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. Przepis art. 4 k.p.k. formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Zarzut obraży tego przepisu nie może być jednak podstawą środka odwoławczego, jako że przepis ten zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje, ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania odwoławczego doszło do naruszenia zasady obiektywizmu wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2008 r., II KK 275/07, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 200). Dopiero wskazanie		

tych przepisów ustawy procesowej, które miał sąd naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, o której ten przepis stanowi, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, Legalis). Wobec powyższego, przyjęć należy, że apelujący poszukując trafności swej apelacji zmierza do wykazania obrazy art. 7 k.p.k.

Wbrew argumentacji przytoczonej przez obrońcę oskarżonej, sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (np.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12/06, LEX nr 193084; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2004 r., sygn. WK 26/03, OSNwSK 2004, nr 1, poz. 53).

Apelujący nie zdołał wykazać naruszenia art. 7 k.p.k., do którego się odwołał. Oczywiście niezasadny zarzut w środku odwoławczym obrońcy zmierza do twierdzeń, które mają charakter niedorzeczny w warunkach przedmiotowej sprawy. Taki charakter ma twierdzenie obrońcy, które instaluje je w pkt 1), usiłując dowieść, że wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego, że

nie zadał umyślne ciosu nożem pokrzywdzonemu podczas, gdy u pokrzywdzonego stwierdzono ranę ciętą okolicy podusznej w okolicy lewej tętnicy szyjnej o głębokości 2 cm i długości 5 cm, której zaś tezy sam skarżący nie przeczy. Nie przeczy także skarżący temu – co wynika z treści opinii medycznej – że cios powodujący ranę ciętą okolicy podusznej lewej nie sposób uznać nie tyle za przypadkowy, co powstały w wyniku aktywności samego pokrzywdzonego. Nie jest prawdziwa także teza, którą lokuje obrońca, w pkt 2 i 3 zarzutu, kwestionując, że pokrzywdzony został ugodzony nożem przez oskarżonego, a następnie twierdząc, że jeśli już oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem, to w wyniku lekkomyślności. Skarżący nie tylko nie potrafi przedstawić żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie swych tez, to swymi tezami łamie prymarne prawa logiki. Skoro apelujący nie kwestionuje twierdzenia biegłych z zakresu medycyny, że nie jest możliwe powstanie takiej rany, jakiej doznał pokrzywdzony w okolicznościach podanych przez oskarżonego, to tym samym nie może dowieść, że pokrzywdzony sam zaatakował się nożem.

To, że apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych a w środku odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez sąd pierwszej instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe. W realiach rozpoznawanej sprawy poza zaprezentowaniem swojej własnej, odmiennej od Sądu Okręgowego, oceny dowodów –

obrońca oskarżonego nie wykazał, aby ten sąd przekroczył wytyczone w art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen i wkroczył w sferę ich dowolności.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu na art. 156 § 2 k.k. oraz wymierzenie „stosownej” kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.		
3.2.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający istotny wpływ na treść wyroku polegający na nietrafnym i nieuprawnionym przyjęciu, że: oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim usiłowania spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, podczas gdy z treści zebranych w sprawie dowodów w szczególności z wyjaśnień oskarżonego oraz korespondującymi z plamami krwi ujawnionymi w protokole oględzin miejsca zdarzenia wynika, że zamiarem oskarżonego było jedynie pogroźenie pokrzywdzonemu oznajmiając mu przy tym, że będzie się bronił w przypadku, gdy ten ponownie zaatakuje oskarżonego będące odpowiedzią na zaczepne i agresywne zachowanie pokrzywdzonego, co w konsekwencji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zb. z art. 157 §2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Błąd w ustaleniach faktycznych, o których mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k., to de facto błąd w logicznej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego poprzez wyprowadzenie przez sąd orzekający błędnych wniosków. Z kolei zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych winien odnosić się do oceny wniosków, które nie odpowiadają prawidłowości logicznego rozumowania, a przez to nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2016 r., WA 4/16, Legalis). Żadnych tego rodzaju nieprawidłowości apelujący skutecznie nie wykazał, przedstawiając jedynie odmienny pogląd odnośnie do zamiaru oskarżonego, który błędnie opisuje, stwierdzając, że zamiarem tym było „jedynie pogroźenie pokrzywdzonemu”. Dla skutecznego podniesienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych konieczne jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie wystarcza do stwierdzenia, że sąd popełnił istotny błąd ustaleń faktycznych		

(postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2019 r., VI KZ 3/19, Legalis). Pozostaje poza sporem twierdzenie biegłych z zakresu medycyny, że nie jest możliwe powstanie takiej rany, jakiej doznał pokrzywdzony w okolicznościach podanych przez oskarżonego. Co więcej, biegli ci wskazali, że rana opisana u pokrzywdzonego ma charakter rany ciętej, aby zadać taką ranę należy ostrze noża docisnąć i przesunąć wzdłuż ciętej powierzchni. W świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego twierdzenie obrońcy, że zamiarem oskarżonego, który zadał taką ranę, „było jedynie pogroźenie pokrzywdzonemu”, stanowi – w warunkach przedmiotowej sprawy – przykład rozumowania ad absurdum.

Nie można w tych okolicznościach odmówić racji sądowi a quo w twierdzeniu, że „oskarżony (...), wyprowadzając cios, co niezbitnie wynika z rodzaju rany, a więc z rozmysłem skierował nóż w określone miejsce i spowodował nim opisane obrażenia u pokrzywdzonego. Nadto, niewątpliwie cios powodujący ranę ciętą okolicy podusznej lewej nie sposób uznać za przypadkowy, co wynika z opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej. Był on wyrazem wyładowania agresji przez oskarżonego na pokrzywdzonym i chwilowym, bo nagłym, zamiarem spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a nie nieumyślnego spowodowania obrażeń. Nie bez znaczenia jest tu fakt, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości”.

Zadaniem apelującego było obalenie tej oceny, którą przedstawił sąd pierwszej instancji, i przedstawienie takiej oceny dowodów, które jednoznacznie prowadzą co wniosków przeciwnych. Temu obowiązkowi apelujący nie podolał.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest słuszny tylko wówczas „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Postawienie tego typu zarzutu odwoławczego nie uprawnia bowiem sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz dopiero wykazanie, jakich konkretnie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 2014 r., SNO 53/14, Legalis).

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu na art. 156 § 2 k.k. i wymierzenie oskarżonemu na tej podstawie stosownej kary.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z uwagi na niezasadność zarzutu apelacyjnego nie są zasadne wnioski apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Powody opisane w pkt. 3. niniejszego uzasadnienia.	
1.8. <u>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

1.9. <u>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
5.3.1.4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Nie dotyczy	Nie dotyczy	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na sytuację materialną oskarżonego zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym (art. 624 § 1 k.p.k.).

7. PODPIS
Dariusz Drajewicz (spr.) Katarzyna Wróblewska Beata Adamczyk-Łabuda

1.11. <u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 września 2022 r., sygn. akt XVIII K 51/22	
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# Zmiana